

Vprašanja ljubezni

Gibanica: predstava HI-RES

Avtorici in plesalki: Maja Delak in Mala Kline

Stara elektrarna

Prizorišče predstave HI-RES (scenografija in luč **Jaka Šimenc**) je zaprt prostor, ki ga opazujemo skozi pravokotni izrez. Ta bel okvir, ekran, daje vtis slike, zdaj otrple v mirovanju, zdaj gibljive, kadar avtorici in izvajalki **Maja Delak** in **Mala Kline** plešeta in/ali se vrta video (**Mauricio Ferlin**). Na dnu okvira so občasni podnapisi, ki pojasnjujejo »film«, ki ga gledamo.

O čem torej govori ta zamejeni kozmos, ta interier? Najprej o ljubezni in spominu nanjo, potem pa je vse bolj prostor razmisleka o odnosu, o človekovem razmerju do sebe, do drugega, do pričakovanj in izjalovljenih upanj. Prizorišče je nekakšen meditativen prostor, v katerem sta navzoči tako komunikacija kot samota, tako vzajemnost kot merjenje moči. Plesalki v gibalni material pogosto vključujeta elemente vzhodnih kultur, tako gibalne kot kustumske, njihova »tujerodnost« pa se raztaplja z mehкими prehodi v »tukajšnje«, na primer v posnetek kače, ki se izkaže za gumijasto cev (ironizacija kače kot faličnega simbola?). Zanimiv je prizor, ko se iz meditativnega sedečega jogijskega položaja plesalka prelevi v nekakšnega breznogega pohabljenca, ki ga za seboj vleče gospodarica. Te drobne premike iz suverenega in samozadostnega v podrejeno, iz potrtega v razprto podpirata abstraktni zvokovni material (Hanna Preuss) in video, ki prikazuje zdaj širjave, zdaj arhetipsko porajanje iz vode, bližino začetka, rojstva, in konca, dekompozicije obraza.

Plesna freska HI-RES prinaša, tako kot prejšnji, samostojni projekti obeh avtoric, neko svojsko, ponotranjeno občutljivost, bolj namig kot definicijo, bolj atmosfero kot odgovor, ki jo gledalec prej začuti kot razume. V tej luči je morda besed, ki so nam ponujene, celo nekoliko preveč, ker nas oddaljujejo od sporočil, ki so inherentna telesu, gibu, plesu. In z njimi izrazljiva na nezamenljiv način.

Tanja Lesničar Pučko

Dnevnik, 28.2.2005